

"Операції не було й не буде."

Моє ім'я, - Люба Наконечна. Я живу у Львівській області, в Україні. Хочу розповісти Вам про дуже прикий і сумний випадок, який стався у одній сім'ї. На прикінці квітня, 2004 р., їхній син, Василь Л., потрапив в автомобільну аварію і був у дуже тяжкому стані. В авті їх було четверо. Водій загинув, а Василя викинуло через бічні двері. Сильно побита голова, а нога зломана у двох місцях. Треба було негайно робити операцію на ногу, але, оскільки голова була серйозно пошкоджена, то операцію на ногу не могли робити. Спочатку потрібно рятувати голову. Лікарі навіть не могли обіцяти, коли буде операція ноги, бо у тій лікарні спеціаліста на операцію ноги не було. Хлопця треба було б перевозити з однієї лікарні до іншої, але через сильне побиття голови, його не можна було рухати.

Цей випадок мене дуже засмутив. Коли я відвідала цього хлопця у лікарні, то побачила який він терпить біль. Я, - також мама і маю у тому віці двох синів, тому сильно це узяла собі до голови. Я увесь час думала про ту дитину, як їй допомогти, але нічим не могла зарадити, хіба що молитвою. Бо його мама на той час була заграницею. Як багато інших українців, залишила дітей і поїхала в чужі землі заробити гроші, щоб вивчити дітей і дати їм нормальній спосіб життя. Залишила мама двох дітей (синів) на виховання бабці і тата. Дуже тяжко залишати дітей, і одночасно не мати змоги захистити, чи доглянути більше ніж вони потребують.

Але Господь Бог посилає ангелів, щоб полегшити нам біль і направити до більшої віри. І саме так сталося зі мною. Коли той хлопець потребував допомоги і зменшення болів, - до нас на Україну приїхали із Канади д-р Михайло Рожелюк із своєю дружиною Оленою із своїми медалями з Гарабандалу, на яких Матір Божа залишила свій поцілунок і за допомогою яких я на свої власні очі бачила чуда. Саме тоді, 8-го травня 2004 р., п-во Рожелюки відвідали святий храм у м. Калуші. Я довідалася про їхній візит і ми, разом із своїми парафіянами, поїхали до Калуша, щоб помолитися і поцілувати медальник. Кожен їхав із своїм болем на серці і вірою, щоб попросити Матінку Божу полегшити їхні страждання.

Коли ми прибули до Калуша, була десь 6 год. вечора. До церкви ми не змогли зайти через величезну кількість людей. І хоч ця церква була дуже велика, однак не змогла вмістити всіх бажаючих. Тому велика кількість прихожан була змушенна стояти на подвір'ї. Ми молилися при вході воріт, які вели до св. церкви. Нас приїхало 19 осіб. Коли я молилася, то увесь час думала про того Василя. Мені дуже

жаль було його і я вирішила, що би то не сталося, я мушу попросити, якщо це можливо, щоби п. Олена або п. Михайло помолилися на мені за нього.

Батько хлопця у це не вірив. Він більше вірив у різні лікарства, у лікарів, ніж у Божу силу. Я його й переконати не могла, щоби він хоч заради своєї дитини, пішов поцілувати медалик. Це мене ще більше засмутило. Я навіть до болю в серці була на нього зла, але це нічого не змінило. І тоді я вирішила, що буду просити сама, щоб Рожелюки помолилися на мені за Василя.

І я дочекалася своєї черги. Була 11:10 год. ночі, коли я підійшла до п. Олени і попросила чи це можливо, щоб помолитися за цю дитину, і п. Олена погодилася. Коли закінчилася молитва, п. Олена каже «будеш бачити, що із цією дитиною буде усе впорядку». Вона дала мені останній медалик, який Божим чудом залишився у її кишенні. Цей медалик я пізніше передала для цього хлопця. На той час його вже підготували до операції, але день ще не був назначений.

Кілька днів після Калуша, 12-го травня, 2004 р., п-во Олена і М. Рожелюки мали відвідати у Львові церкву на Сихові, де відвідав із своїм візитом Папа Іван Павло II. Я дуже хотіла із ними ще раз зустрітися, так як вони наступного дня від'їжджали до Канади. [від ред.: Це насправді було через два дні.] Я поїхала із братовою і одним знайомим, щоб ще раз поцілувати медалик і попрощатися із Оленою і Михайлом.

Саме того або наступного дня мали робити операцію на ногу тому Василеві. На цей раз уже була із ним його мама. Василькові було трошки легше на серці, але не на тілі.

Зайшовши до церкви, я підійшла до образу святої Богородиці і почала молитися. Засвітила свічку і знову мені став перед очима той Василько у лікарні, якого я бачила. Я просила Божу Матір, щоби Вона змилосердилася над тою дитиною, бо якщо сьогодні будуть робити операцію, то щоб вона пройшла успішно.

«А може, - кажу до Неї, - зроби таке чудо, щоб не треба було операції.» Операція мала бути дуже тяжка. Мали в кістку ноги вставляти дроти на якийсь час, а після кількох місяців робити ще одну операцію, щоб їх вийняти. Так що треба було би два рази різати того хлопця. А болю скільки перетерпіти! Я так щиро помолилася, встала і пішла. І хоч я сама не дуже то віруюча, але я спробувала, і Бог мені доказав, що моя недовіра була даремна.

Коли я вийшла із церкви, я думала, як мені добиратися додому, бо настав вечір, а дорога далека. До Львова ми приїхали були із батьком Василя, який нам сказав, що сьогодні мають робити операцію, але спочатку ще раз зроблять рентгеновий знімок. І ще він нам казав, що буде чекати в лікарні до закінчення операції. Якщо ж операції не буде, то він повернеться по нас. Але його дуже довго не було і ми рішили, що напевно операцію роблять. Та не все було так, як ми думали. Є щось більше ніж людський розум - ми забули про Божу силу. Чудо сталося! Саме тоді, коли я вийшла із церкви - приїхав батько цього хлопця. Моя братова підійшла до нього і почала питати, чи робили операцію чи ні і чому він так пізно за нами заїхав. А він виходить із машини й каже, що операцію не робили і робити не будуть бо, після перегляду ще одного знімка, вияснилося, що кості самі дуже добре зростаються. Тільки дали Василеві гіпс на ногу!

До місяця часу, Василько повернувся вже додому радий і здоровий. Він сам тепер усім розказує, що той медалик, який йому подарували, врятував його в цей критичний час.

Я щиро вдячна Матінці Божій за те превелике чудо оздоровлення, за те що Вона мені зміцнила віру і ще багато людей Вона навернула до нормального життя, до віри. Амінь.

Люба Наконечна
Україна
лютий, 2005 р.